

Referèndum Unilateral d'Independència (RUI)

«Per a l'estat espanyol seria pràcticament impossible negar la decisió emanada d'un referèndum amb totals garanties, observadors internacionals i unes clares normes fixades per endavant»

Els referèndums d'autodeterminació no són poca cosa. Són, primerament, objectiu perseguit per totes les lluites nacionals de la nostra època, d'Escòcia a Catalunya, passant pel Sudan del Sud. Són, a més, l'única via per legitimar democràticament una secessió i, no menys important, l'única via de legitimar democràticament la no secessió davant d'una reivindicació continuada d'una part important d'una determinada comunitat nacional. És just per això darrer pel que l'independentisme està perdent una oportunitat d'or renunciant al referèndum d'autodeterminació tan aviat.

L'argument estès és que no cal fer un referèndum d'autodeterminació perquè ja està fet i perquè, de totes maneres, mai seria permès o reconegut per l'estat espanyol. Però tots dos arguments amaguen un parany: en realitat, dit referèndum, no s'ha fet, ja que es va canviar per una forma de legitimació unilateral que només serà reconeguda internacionalment si serveix per fer un referèndum.

Recapitem. El 2012 el president Artur Mas convoca unes eleccions anticipades a les que es dota de context plebiscitari sobre el dret a decidir. Sobre el dret a decidir, subratllo, no sobre la independència. I el 2012 guanya el dret a decidir, raó per la qual es convoca una consulta el 9-N, que havia de ser l'exercici del dret a decidir, és a dir, el referèndum d'autodeterminació. Però acaba no sent-ho. No només de fons, per falta de quòrum entre altres coses, sinó també en la forma, doncs no es van complir les garanties democràtiques homologables per la comunitat internacional.

Finalment, vam anar a parar a les eleccions del 27-S, on es suposava que havíem de fer "la consulta que no ens van deixar fer el 9-N". Fins aquí tot sembla més o menys lògic; té sentit no desobeir l'Estat per preguntar-nos si volem desobeir l'Estat. La fortalesa del procés sobiranista ha estat la seva pulcritud democràtica. Recordatori: allò democràtic, a hores d'ara, no és el que a Catalunya considerem democràtic, sinó el que consideren democràtic els altres i, sobretot, el que l'estat espanyol té problemes per negar com democràtic.

Però el resultat del 27-S és capritxós: no dona majoria suficient per llançar una DUI (si no ja s'hagués fet) però, dona legitimitat, amb tota claredat, per seguir endavant amb el procés. Per resumir-ho: atorga un mandat clar de sobirania però no d'independència.

Per això l'única sortida que continua l'estela de legitimació del procés és tornar al referèndum. Sé que això decebrà molts independentistes, però porto bones notícies per a ells. En aquest punt les institucions catalanes tenen alguna cosa que no tenien fa un any, com és un clar mandat sortit de les urnes per tirar endavant de forma unilateral. És a dir, per desobeir. O en llenguatge de Junts pel Sí, per obeir únicament al mandat del Parlament. Diguem-ne com vulguem, però entenguem l'important que és això que ha sortit de les urnes el 27-S.

I, què és el millor que es pot fer amb aquest mandat que s'ha aconseguit sobre l'obediència exclusiva al Parlament? Un Referèndum Unilateral d'Independència. Un RUI, per descomptat vinculant per a les institucions catalanes, que permetria determinar, primer, si efectivament hi ha la meitat més un dels catalans favorables a la independència, i segon, mostrar-ho a la comunitat internacional amb suficient contundència per posar-lo en pràctica de forma unilateral just l'endemà.

"27-S, RUI, DUI, procés constituent" és la successió correcta, cada pas legitimat sobre l'anterior. Per a l'estat espanyol seria pràcticament impossible negar la decisió emanada d'un referèndum amb totals garanties, observadors internacionals i unes clares normes fixades per endavant.